

Extra handen voor de zorg

Verhalen uit coronatijd

Inhoudsopgave

1.	Gerda: “De basis verleer je niet!”	4
2.	Martha: “Als ik dit niet doe, ga ik er spijt van krijgen”	6
3.	Anneke: “Verpleging is een roeping en er werd geroepen”	8
4.	‘Extra handen voor de zorg’ levert Kirsten een baan én fiets op	9
5.	Anna: “Ook als eerstejaars geneeskunde student kun je veel doen”	11
6.	Maaike: “Ik ben al twee keer met pensioen gegaan, maar de zorg blijft trekken”	12
7.	Bas: “Ik voelde mij geroepen”	13
8.	Margreet: “Ik ben meer dan ooit nodig”	15
9.	Petra: “Een ervaring voor het leven”	17
10.	Frontlinieverhalen: Koeske en Monique	18
11.	Gerdien: “Het voelt goed om iets te kunnen doen”	19
12.	Carmen: “Ik doe heel veel ervaring op nu”	21
13.	Karin: “Ik wil dit werk blijven doen”	23
14.	Dankzij corona ontdekte Menthe weer dat haar hart bij de zorg ligt	24
15.	Extra handen voor de zorg in de media	25

Inleiding

‘Extra handen voor de zorg’ koppelt het aanbod van zorgpersoneel dat bij wil springen tijdens de coronacrisis aan zorgorganisaties die daar behoefte aan hebben. Dit platform werd in de eerste dagen van de coronacrisis in heel korte tijd opgezet door brancheorganisaties, vakbonden, regionale werkgeversorganisaties, beroepsverenigingen, private initiatieven en het ministerie van VWS. De regionale contactpunten van RegioPlus zorgden voor het daadwerkelijk matchen van vraag en aanbod.

Sinds die eerste dagen zijn duizenden zorgprofessionals tijdelijk aan de slag gegaan in ziekenhuizen, verpleeghuizen en andere zorgorganisaties. En hebben op die manier eraan bijgedragen de druk op de zorg in die moeilijke periode beheersbaar te houden.

Een heftige tijd, met bijzondere verhalen. Een aantal van die verhalen hebben we hier gebundeld. Ze waren eerder te lezen op de websites van RegioPlus en de 14 regionale werkgeversorganisaties in Zorg en Welzijn.

Meer weten over ‘Extra handen voor de zorg’? Kijk op www.extrahandenvoordezorg.nl

1. Gerda: “De basis verleer je niet!”

20 jaar geleden stond Gerda de Vink nog dagelijks aan het bed als Verpleegkundige IC en CCU. Tegenwoordig runt ze haar eigen bedrijfje als instructeur in EHBO, BHV en Veiligheid voor o.a. politie en brandweer. De lessen liggen stil en de nood in de zorg is hoog, dus was de keuze voor Gerda snel gemaakt. Ze meldde zich als oud-verpleegkundige aan. Zo werd ze als een van de eerste matches gekoppeld aan de Covid-afdelingen bij Magentazorg in Alkmaar.

“Maandagochtend, toen ik bij de kweker stond op zoek naar een beetje groen en leven, werd ik gebeld. Want ze hadden me snel nodig! Meteen vertrok ik naar huis om alles te regelen. Daarna was het nog eventjes wachten op het rooster”, vertelt Gerda. Maar die tijd werd goed benut om de flinke verzameling e-learning modules door te spitten. Dat ging gelukkig vrij soepel. “Ik lees nog altijd vakliteratuur, de basis verleer je niet!”

“Werken in zo’n mummiepak is bloedheet”

Het voelde wat als stilte voor de storm. Op vrijdag kwam ‘het telefoontje’ binnen. Met spoed was er een verpleegkundige nodig voor een opgerichte Covid-afdeling waar ouderen verblijven met een somatische aandoening. Spannend vond ze het wel want er bleken meer besmettingen dan verwacht. “Van alles gaat door je hoofd: gaat het wel goed, zijn we wel genoeg voorbereid?” Ook het werken in bescherming was even wennen. “Werken in zo’n ‘mummiepak’ is bloedheet. Met enorme dorst kwam ik na 8 uur werken thuis. Heb ik zelf corona? Even een check met de thermometer... Gelukkig bleek ik alleen wat oververhit te zijn.”

Al snel gaat alles goed en springt de ‘vliegende kiep’ bij daar waar het kan: “De zorg is wat veranderd, er komt wat meer techniek bij kijken. Dat is juist leuk! Sondevoeding deed je altijd uit je hoofd en nu staat alles op een pomp ingesteld. Gelukkig ben ik technisch ingesteld, dat heb ik wel geleerd door mijn huidige werk.”

Waardevol werk in een verdrietige situatie

De bewoners voelen zich ondersteund, maar de situatie wordt ook gezien als iets heel verdrietigs, beschrijft Gerda. “De mensen merken op dat er een scheiding gemaakt wordt en medebewoners misschien niet meer terugkomen. Of het meerdere keren verhuizen, dat snappen ze soms niet. Ze zijn echt gehecht aan hun kamertje.” Bij Magentazorg wordt er van alles verzonnen om de zorg zo goed mogelijk aan te passen op de situatie. “Het thuisfront wordt zoveel mogelijk betrokken: met vaste belmomenten per dag, familie kijkt online mee in de rapportage, raamvisite is soms mogelijk en er wordt veel gevideobeld.” Met trots vertelt Gerda verder hoe ook zij manieren heeft bedacht. “Omdat ik op meerdere Covid-afdelingen werk, laat ik de bewoners ansichtkaarten naar elkaar schrijven. Ze vinden het erg fijn om zo toch contact te hebben.”

Sterke onderlinge saamhorigheid

Herintreders, geneeskundestudenten en ook andere disciplines die normaal gesproken niet ‘aan het bed staan’ helpen allemaal mee. De saamhorigheid onderling is erg sterk, merkt Gerda op. “In deze periode valt er veel druk op de schouders van het vaste personeel.

Herintreders werken samen met het vaste team van verpleging en verzorging. Soms gaan kleine logistieke dingetjes mis, maar de sfeer is positief en we kunnen bij elkaar terecht.”

Aan de medewerkers zelf is ook gedacht en er wordt vanuit verschillende hoeken nazorg geboden, bijvoorbeeld door een Leefstijl-coach. Gerda heeft door haar eigen levenservaring ook wat aanvullende tips: “Thuis meteen iets anders aantrekken is belangrijk om los te komen van het werk, even naar buiten gaan en echt met andere dingen bezig zijn.” Toch hoopt de oud-Verpleegkundige dat er een eind komt aan de coronacrisis: “Ik heb mijn eigen bedrijfje opgebouwd met zorg en liefde, daar hoop ik weer in terug te keren wanneer dat mogelijk is.”

2. Martha: “Als ik dit niet doe, ga ik er spijt van krijgen”

Na de persconferentie op 12 maart, waarin de intelligente lockdown werd aangekondigd, ontstonden er meteen ‘gaten’ in de drukke agenda van Martha van Abbema, wethouder van de gemeente Twenterand. Vrij snel daarna zag ze televisiebeelden van oud-zorgcollega’s, die de benen uit het lijf liepen. “Dat ging me ongelooflijk aan het hart”, vertelde Martha en ze besloot voor een maand terug te keren naar haar oorspronkelijk vak als verpleegkundige.

Ze moest er wel even over nadenken, want om iets bij te kunnen dragen in de zorg wilde ze zich minimaal drie dagen in kunnen zetten. Maar kon dat wel? Ze besprak haar plannen met het college en werd gesteund; haar piketdiensten konden collega’s overnemen en haar agenda was vrijwel leeg. Dus de weg was vrij om zich aan te melden bij extrahandenvoorde zorg.nl. “Ik werd na een paar dagen al teruggebeld door Werkgeversvereniging Zorg en Welzijn uit mijn regio. De nood was vooral in Brabant erg hoog, meer dan in Twente, zo werd mij verteld. En of ik in Brabant wilde werken? Lieve help, wat heb ik me op de hals gehaald, dacht ik.”

Werken op een extra cohortafdeling

Haar zorghart zei ja. Dat betekende: op donderdagavond vertrekken en soms pas zondag begin van de avond weer terug. Ze kwam te werken op een extra cohortafdeling, die werd ingericht als herstelafdeling waar patiënten konden revalideren. “In Brabant hebben ze dat uitstekend georganiseerd. Uit het hele land kwam personeel om te helpen. Ik heb er bewondering voor hoe dat in Brabant gefaciliteerd werd, om een afdeling zo uit de grond te stampen en het allemaal te regelen voor de nieuwe medewerkers. Er werd een hotel afgehuurd waar de zorgmedewerkers konden overnachten en hun maaltijdpakketjes kregen.”

Het personeel op de cohortafdeling kwam vanuit het hele land. Martha vond het bijzonder hoe ze allemaal de focus hadden om dit met elkaar te doen: “Normaal gesproken word je bij een nieuwe baan deugdelijk ingewerkt. Maar omdat we nieuw waren, was het op de werkvloer eerst veel zoeken. De back-up vanuit BrabantZorg was goed georganiseerd. Zo was er altijd een van de managers bereikbaar. Maar in principe runden we het met elkaar. Het voelde als een warm bad. Van tevoren had ik geen verwachting hoe het zou gaan. Je stroopte de mouwen op en ging ervoor. Soms moesten we onszelf pushen om pauze te houden en we besloten niet te gaan mopperen op elkaar. Ook voor elkaar zorgen was belangrijk. We waren dan ook heel begripvol naar elkaar. Het ging uiteindelijk om de goede zorg van de patiënt.”

Organisatievermogen

Martha zag van dichtbij hoe in korte tijd alles voor elkaar gebokst werd: “Het organisatievermogen in Nederland vind ik heel hoog. Ik zag hoe krachtig en met visie de zorgaanbieders hun maatschappelijke verantwoordelijkheid hebben genomen om dit zo samen te organiseren. Zo werkte BrabantZorg veel samen met het Bernhoven ziekenhuis in Uden. Ik heb er veel respect voor. Per 1 mei is de extra cohortafdeling ontmanteld. Dat is heel snel gegaan want er werd ook op kosten gestuurd. Al die extra mensen werden vriendelijk bedankt. Tja, opeens was het over. Af en toe krijg ik nog een berichtje in de appgroep van het

zorgpersoneel. Het was pittig. Mijn gewone werk ging door. Dit kon ik geen maanden volhouden, maar ik zou het zo weer doen.”

Haar motivatie was te willen helpen. Dit is iets wat ze kon doen terwijl ze als wethouder even minder kon doen. Tot eind 2016 werkte Martha als wijkverpleegkundige in de thuiszorg en daarvoor een aantal jaren in de Isala Klinieken. Ze had nog voldoende praktijkuren om zich in 2018 weer BIG te laten registreren. Dat kwam nu dus goed van pas. Over de zorg die ze de afgelopen periode heeft meegemaakt, vertelt Martha: “De patiënten die van de IC kwamen, waren er nog lang niet. Ik vond het indrukwekkend om te zien dat mensen zo ziek konden zijn. Je kunt dan echt het verschil maken om mensen te helpen herstellen. Ik vond het een bizarre tijd, maar ik wist: Als ik dit niet doe, ga ik er spijt van krijgen.”

3. Anneke: “Verpleging is een roeping en er werd geroepen”

“Ik ervaar de zorg als een roeping”, benadrukt Anneke. “Toen bekend werd dat extra zorgpersoneel nodig was, besloot ik mij aan te melden bij ‘Extra handen voor de zorg’”. Haar huidige werk bij het Expertisecentrum Euthanasie is door de crisis minder intensief waardoor Anneke de ruimte heeft om bij te springen waar het nodig is. ZuidOostZorg nam op advies van ZorgpleinNoord al snel contact met haar op. Deze ouderenzorgorganisatie bleek een goede match!

“De matching was eigenlijk heel simpel”, vertelt Anneke. “Na aanmelding bij Extra handen voor de zorg werd ik door ZuidOostZorg uitgenodigd voor een gesprek. Dat gesprek verliep heel prettig, ik voelde me echt heel welkom en dat was super. Dingen als contract, device, telefoon, werkkleding en dergelijke waren snel geregeld en ik werd een ochtend heel fijn ingewerkt.”

“Ik heb altijd een passie voor het vak gehad en dat maakt dat ik er nu met plezier in terug ga”, vertelt Anneke over haar comeback in de zorg. Anneke werkte voorheen veel in de thuiszorg, in de palliatieve zorg, in de psychogeriatric en de kind-intensieve thuiszorg. En nu is ze ingewerkt voor de thuiszorg bij ZuidOostZorg om in mei te starten volgens rooster: “Ik doe drie tot vier korte diensten per week. Ik ga dan de cliënten langs met uiteenlopende zorgvragen: medicatie uitzetten, aankleden, douchen enzovoort.”

“Het valt me mee dat ik het werk nog steeds heel erg leuk vind. Het voelt als een jas die ik lange tijd op zolder had liggen en die eigenlijk ontzettend lekker zit.” Anneke is blij dat ze zich heeft aangemeld op www.extrahandenvoordezorg.nl: “Het voelt zo goed om bij te dragen aan de zorg. Het is voor een redelijk korte tijd en het is een ontzettend fijn gevoel om bij te dragen.”

4. ‘Extra handen voor de zorg’ levert Kirsten een baan én fiets op

Kirsten Tonk zit momenteel in het laatste jaar van de mbo-opleiding verpleegkundige niveau vier. Ondanks dat haar opleiding online gewoon doorloopt, kreeg Kirsten door het coronavirus ineens veel vrije tijd. Tijd die ze graag aan anderen besteedt. Toen een docent haar wees op het project ‘Extra handen voor de zorg’ meldde Kirsten zich meteen aan. Kirsten: “Ik kon gelijk starten. Nu help ik twee à drie dagen per week als verzorgende bij ISZ De Brug in Driebergen en is me ook nog een baan aangeboden.”

Op die fiets

Kirsten hoefde niet lang na te denken voor ze zich aanmeldde als vrijwilliger. De reden? “Ik kan best veel handelingen en er is nu zo’n tekort,” vertelt ze. “Dat maakt het werk gewoon heel erg zwaar. Als ik erbij ben, scheelt dat toch weer iets”. Voor Kirsten kon starten, was er alleen nog één hobbel die genomen moest worden. Kirsten had geen fiets.

Kirsten: “Mijn fiets was kapotgegaan en de fietsmaker was dicht. Zelf woon ik in Zeist, dus ik heb wel echt een fiets nodig om naar Driebergen te komen. Bij De Brug zeiden ze toen: dat gaan we regelen. Ik mocht langskomen en toen stond er een fiets voor me klaar die ik kon lenen. Die gebruik ik nu om naar werk te gaan”.

“Ik blijf zolang het nodig is”

Via Instagram kwam Kirsten bij het aanmeldformulier terecht. Ze vertelt: “Binnen drie minuten had ik me aangemeld, dat ging heel snel. Ik dacht nog: waarschijnlijk melden heel veel mensen zich aan en word ik toch niet gebeld”. Het tegendeel bleek waar, want al na een paar dagen kreeg Kirsten een telefoontje van Utrechtzorg. “De persoon die me belde vroeg me welke locatie voor mij handig was en wat ik allemaal kon qua handelingen,” zegt Kirsten. “Doordat ik in het laatste jaar van mijn opleiding zit en ook in het ziekenhuis stage heb gelopen, was dat voor mij vrijwel alles. Eigenlijk ging het heel vlug en kon ik gelijk aan het werk”. Hoewel ze zich aanmeldde als vrijwilliger, kreeg Kirsten het aanbod om in dienst te komen. “Ik vind het een fijne plek en verwacht dat ik hier nog een tijd blijf werken. Ik blijf zolang het nodig is”.

Geen familie op bezoek

Op de afdeling mag geen bezoek worden ontvangen en dat is lastig. Kirsten: “Je wilt het niet verbieden, maar het kan nu gewoon niet. Veel cliënten zijn angstig, omdat ze hun familie niet kunnen zien. Ze raken daardoor in de war en zijn kwetsbaar. Ze begrijpen de situatie ook niet echt. Daarom doen we nu veel met foto’s. En we vragen de familie om buiten bij het raam te gaan staan en te bellen. Zo hebben we toch nog contact”. Dat is een schrale troost voor de cliënten, hun familie én de zorgverleners. “Wij zijn verder eigenlijk de enige personen die nog direct contact met de cliënten hebben en er voor ze kunnen zijn,” zegt Kirsten. “Dat is echt pittig en vind ik ook heel zielig. Daarom probeer ik ook te zorgen voor een beetje afleiding. Dan praat ik over het lekkere weer of probeer ik samen te lachen. Dat is ook belangrijk”.

Meer mondkapjes

Gelukkig zijn de voorzieningen voor zorgmedewerkers in de ouderenzorg inmiddels ook verbeterd. “Eerst hadden we niet veel materiaal,” vertelt Kirsten. “De prioriteit lag in eerste instantie bij de ziekenhuizen. Nu hebben we meer mondkapjes en schorten”. Ook worden medewerkers regelmatig getest. Gelukkig heeft Kirsten zelf geen klachten. “Maar als ik verschijnselen heb, word ik wel getest”.

Belang van sociaal contact

Het coronavirus brengt ook lessen met zich mee die niet in de schoolbanken kunnen worden opgedaan. “Wat ik hiervan meeneem, is hoe belangrijk sociaal contact wel niet is. Zeker voor onze cliënten,” vertelt Kirsten. “En hoe enorm belangrijk het werk in de zorg is. Natuurlijk wist ik hiervoor ook dat het belangrijk werk is, want je werkt met mensen. Eerder stond ik hier alleen niet echt bij stil, ik zag het meer gewoon als mijn baan. Nu ben ik vooral trots op iedereen die in de zorg werkt en vind ik het fijn dat ik ook iets kan doen, ook al ben ik nog in opleiding”.

5. Anna: “Ook als eerstejaars geneeskunde student kun je veel doen”

“Na de corona-uitbraak stopte mijn studie in Rotterdam en ik ging weer bij mijn ouders in Zeeland wonen. Ik hield dus tijd over en daarom bood ik mijn hulp aan op Facebook. Wel vermeldde ik erbij dat ik eerstejaars student geneeskunde ben”, vertelt Anna gemotiveerd. “Binnen een dag werd ik al verwezen naar Viazorg, die de matching van zorgvragers en -aanbieders verzorgt binnen Zeeland. En diezelfde week kreeg ik een hele leerzame werkplek: een huisartsenpost speciaal voor mensen met luchtwegklachten! Echt heel leuk!”

“Het inzetten voor anderen zit in mijn familie. Zo is mijn keuze voor geneeskunde ook geboren. Maar toen mijn studie stopte, voelde ik me een beetje nutteloos. Maar wat kon ik nu doen? Ik heb wel medische kennis, maar natuurlijk niet genoeg voor bijvoorbeeld de IC. Voor mijn gevoel viel ik er met mijn weinige ervaring vervelend tussenin. Maar Viazorg heeft voor mij een passende plek gevonden waar ik mijn kennis kan toepassen. Ik ben een soort doktersassistent, heel leerzaam. De huisartsen zijn allemaal heel blij dat ik kom helpen. Ze zijn ook heel vriendelijk en geïnteresseerd. Ondanks dat je in de beschermende pakken zit, wat afstandelijk voelt, hangt er een goede sfeer.”

Luchtwegklachten

Anna is enthousiast over haar werkzaamheden: “Ik bel de patiënten op. Dan meet ik de temperatuur en de saturatie op. Die gegevens noteer ik en dat neemt de patiënt mee naar de huisarts. Die kijkt of we iemand naar het ziekenhuis moeten doorsturen of dat we iets van de apotheek kunnen voorschrijven. Dankzij deze speciale post kunnen mensen met luchtwegklachten wel ergens terecht, want dat kan niet meer bij de ‘normale’ huisartsenpraktijk vanwege de geldende hygiënemaatregelen. Na iedere patiënt maak ik schoon, en dan bel ik de volgende weer. We hebben twintig minuten per patiënt. De drukte verschilt per dag, maar elke dag hebben we wel een piek.”

Vooraf doen!

Wat Anna zegt tegen mensen die twijfelen om zich in te schrijven? “Vooraf doen! Niet twijfelen als je eerstejaars student geneeskunde of verpleegkunde bent. Ik heb ervaren dat je ook veel kunt betekenen als je nog niet veel ervaring hebt. Je kunt je altijd aanmelden. Ook als je nog niet wordt ingezet. Want dan weten ze je wel alvast te vinden. Je wordt dus ook ingezet als je niet veel ervaring hebt. Dat blijkt maar weer.”

6. Maaike: “Ik ben al twee keer met pensioen gegaan, maar de zorg blijft trekken”

“Ondanks dat ik tot de risicogroep behoor, heb ik me spontaan aangemeld voor het project ‘Extra Handen voor de Zorg’. Eigenlijk verwachtte ik geen reactie. Waar zouden ze iemand van mijn leeftijd nou voor nodig hebben?”, vroeg Maaike Huisman zich af. Maar er kwam wel een reactie: in de thuiszorg hebben ze haar maar al te hard nodig.

“Er werd gewerkt aan een uitbreiding van de zorg voor coronapatiënten, waarbij de reguliere zorgmedewerkers ingezet zouden worden. Hierdoor zou er een tekort aan thuiszorgmedewerkers ontstaan. Daarom kon ik terecht bij ZuidOostZorg. Extra hulp is hard nodig. Ik had me aangemeld voor twee halve dagen, vooral omdat dit voor mezelf haalbaar is. Maar ook dat vinden ze helemaal goed. Ik voelde me ook echt welkom. ZuidOostZorg had alles perfect geregeld. Ik werd zo goed ontvangen en er lag direct een uniform voor me klaar.”

De zorg blijft trekken

Maaike heeft heel wat jaren ervaring: “Ik heb 33 jaar in de verpleging gewerkt. Na mijn pensioen wilde ik toch weer in de zorg werken, maar niet meer in de verpleging. Zo heb ik nog anderhalf jaar in de thuiszorg gewerkt. Na anderhalf jaar thuis zag ik de oproep van ‘Extra handen voor de zorg’ op internet. Ik wilde meteen helpen want ik mis het werk. De zorg blijft trekken. En het valt me mee dat ik het werk nog kan!”

Op de vraag of ze het niet spannend vindt om in deze tijdens coronacrisis te werken, reageert Maaike heel nuchter. “Ik heb dan wel de risicoleeftijd maar ik werk niet op een corona-afdeling. Omdat ik bij de thuiszorg werk, kom ik bij de mensen thuis. De cliënten weten, dat er goed gelet moet worden op de hygiëne. In verband daarmee staat er op het aanrecht een rol keukenpapier, zodat ik daarmee de handen kan drogen. Ik was extra mijn handen bij binnenkomst en weggaan. Maar afstand houden gaat niet want ik help mensen bijvoorbeeld met aankleden, medicatie en aantrekken van steunkousen. Ik ga ervan uit dat mensen aangeven als ze verkouden zijn. En dan worden ze uit de route gehaald en komt er andere zorg. Ik vertrouw erop.”

Levenservaring

“Je voelt wel aan de reacties van mensen dat ze je komst waarderen. Vandaag zei iemand die het juist leuk vond dat ik, in plaats van zo’n jong meisje, kwam helpen. Behalve de handelingen die je doet, vinden mensen ook het stuk levenservaring prettig. En, mijn man is hartstikke trots dat ik me nu inzet voor de zorg. Dat vind ik ook heel leuk!”

7. Bas: “Ik voelde mij geroepen”

Twee jaar geleden werkte arts-onderzoeker Bas Oei nog in het ziekenhuis, als basisarts op de afdeling chirurgie. Sinds een aantal weken is Bas weer teruggekeerd om, naast de 32 uur die hij werkt aan zijn promotieonderzoek, te zorgen voor coronapatiënten. “Eigenlijk miste ik ook de kliniek, het rondlopen op de SEH en het helpen van patiënten. Toen deze pandemie zich uitbreidde en ik hoorde dat er hulp nodig was, heb ik mij gelijk aangemeld. Ik voelde mij ook enigszins geroepen, thuis zitten voelt dan niet goed.”

De matching verliep volgens Bas erg snel en bij OLVG locatie Oost konden ze zijn hulp goed gebruiken. Binnen een week stond hij ingewerkt, met een tijdelijk contract op zak, in zijn witte pak klaar om aan de slag te gaan. “Ik wist eerst niet wat ik moest verwachten. Het voelt net alsof je begint met coschappen of een nieuwe baan. De eerste dagen ben je een beetje aan het zoeken; de weg naar de IC, omkleed- of lunchruimte. Maar na een paar dagen, voelt het alsof ik hier al maanden werk!”

Buddy op de IC

OLVG werkt, net als andere ziekenhuizen, aan manieren om de (extra) krachten optimaal te benutten en goed voorbereid in te zetten. “We werken met een buddy-systeem. Een buddy wordt gekoppeld aan de IC verpleegkundige. Na een paar dagen meelopen is het dan ook de bedoeling dat je als buddy de taken overneemt. Je wordt als het ware ingewerkt. Dat gaat goed en er is altijd een Intensivist aanwezig die alles overziet en scherp in de gaten houdt.”

Toch is de zorg niet helemaal hetzelfde beschrijft Bas: “De zorg is intensiever dan ik gewend was. Je bent de hele dag 1 op 1 met de coronapatiënten en constant alert om er alles voor te regelen; medicijnen toedienen, pompen verwisselen en controles uitvoeren. Je hebt een jas, muts, bril en mondkapje op, dat is veel zweten. Iedereen moet in de kamer blijven. Maar als het goed gaat met de patiënt, is er dan ook ruimte om even te kletsen met je collega’s of anderen te helpen.”

De mindere momenten? “Emotioneel gezien ervaar ik het eigenlijk niet als heel zwaar, want je kunt niet praten met de patiënt en geen band opbouwen. Zij zijn als het ware aan het slapen. Soms is het wel moeilijk om te zien wanneer de patiënten het zwaar hebben en op hun buik worden beademd.”

De fijne momenten? “Dat vind ik vooral wanneer mensen van de IC afgaan! Dat krijg ik dan door van mijn collega’s omdat ik voornamelijk in de nachtdiensten werk. Ik heb zelf nog niet meegemaakt dat er een coronapatiënt is komen te overlijden.”

Genoeg momentjes rust

Gelukkig zijn er genoeg momenten om pauze te nemen en even de zorgen voor de patiënten los te laten. Tijdens de lunch gaat de dankbaarheid van buitenaf ook niet onopgemerkt voorbij. “Laatst kregen we HEMA tompoucen en van een Surinaams restaurant roti. Buiten zie je overal

spandoeken hangen. Dat is enorm aardig.” Op een nuchtere toon vult hij aan: “Maar het is gewoon onze baan die wij uitvoeren, dat hoor ik ook anderen zeggen op de afdeling”. OLVG biedt ook de nodige ondersteuning aan iedereen die daar behoefte aan heeft. “Alles is te vinden op intranet en er is een speciaal telefoonnummer waar medewerkers 24/7 terecht kunnen.”

Vooruitblikken op de aankomende periode

Hoe de arts-onderzoeker vooruitblijkt op de aankomende periode? “De druk neemt op het moment wel iets af merk ik. Maar wanneer iedereen weer naar buiten gaat, zou dat een tweede golf kunnen veroorzaken. Zolang het nodig is, help ik mee! Nou... in ieder geval totdat mijn opleiding voor specialisme begint, maar dat duurt nog wel 1,5 jaar.”

8. Margreet: “Ik ben meer dan ooit nodig”

Het had niet veel gescheeld of Huizense Margreet Koopman had nooit meer in de zorg gewerkt. Ze stopte drie jaar geleden, de nacht- en weekenddiensten braken haar te veel op. Door het coronavirus pakt ze de draad nu toch weer op. "Ik heb er geen seconde over getwijfeld om me weer te melden. Alle beetjes helpen. Zorgpersoneel is harder nodig dan ooit."

Margreet heeft haar eerste week als verpleegkundige net achter de rug. Dat ze dat nu zo zou zeggen, had ze een paar weken geleden nooit verwacht. "Ik ben nu drie jaar gestopt met mijn werk in de zorg. Ik heb jarenlang als verpleegkundige gewerkt. Maar die nacht- en weekenddiensten... Als je zo lang in de zorg werkt, gaat dat je wel opbreken. Toch stond ik de afgelopen drie jaar nog wel ingeschreven. Onlangs begon ik

mezelf af te vragen waarom en besloot ik mezelf uit te schrijven. Dat had ik ook bijna gedaan, totdat er een oproep kwam om dat alsjeblift niet te doen. Door het coronavirus was alle hulp meer dan nodig."

In je DNA

De oproep zette Margreet aan het denken. Al snel besloot ze de draad weer op te pakken. Ze trok de stoute schoenen aan en meldde zich aan om te helpen. "Het zorgvak zit in je DNA. Als je mensen kunt helpen, dan doe je dat. Zo is het voor mij ook altijd geweest. Het is een roeping. En zeker als je de verhalen hoort van hoe het coronavirus om zich heen grijpt en dat er bijvoorbeeld in ziekenhuizen heel veel overuren worden gedraaid om het virus te beteugelen, dan gaat het toch wel weer kriebelen. Dan wil je weer helpen, dan moet je helpen. En ik kan helpen, ik weet alles. Dus waarom zou ik het dan niet doen?"

Snel aan de slag gegaan

Vier weken geleden meldde Margreet zich aan om te gaan helpen. Al snel rinkelde de telefoon. "Als ik er zo op terugkijk, was het best een hele rare situatie. Ik werd gevraagd om Amaris te komen helpen, een organisatie die ik eigenlijk helemaal niet kende. Ik woon nog niet zo heel lang in Huizen, dus ik had geen enkel idee. Ik werd naar het complex Voor Anker gestuurd, een verzorgingshuis waar veel mensen met dementie wonen. Ik tikte het in op de navigatie en stapte op de fiets. Uiteindelijk bleek het gewoon bij mij om te hoek te zijn. Ik heb m'n fiets neergezet, heb kennisgemaakt en ben eigenlijk meteen aan de slag gegaan."

Samen met haar collega's moest Margeet meteen vol aan de bak. Net als veel andere verzorgingshuizen heeft ook Voor Anker een afdeling klaargemaakt voor de opvang van coronapatiënten. "We begonnen met een lege hal, alles moest nog gebeuren. Ik heb de knop omgezet en ben aan de slag gegaan. We hebben razendsnel een noodhospitaal opgebouwd. Nu pas achteraf realiseer ik me eigenlijk wat we gedaan hebben. Het was ontzettend indrukwekkend. Als je bedenkt wat we gedaan hebben, wat we allemaal moeten doen. Het lijkt wel oorlog. Zo'n situatie als nu heb ik echt nog nooit meegemaakt, niemand eigenlijk. Maar we beseffen allemaal dat het werk dat we leveren meer nodig is dan ooit tevoren."

Nu alle bedden klaar staan, wordt het allesbehalve rustig voor Margreet en haar collega's. "Nu gaat het werk met de patiënten beginnen. We beginnen stap voor stap. Eerst twee mensen, straks vier. En dan meer en meer. We hebben heel veel werk. Je moet je voorstellen dat er een vol bureau staat met een hele stapel papieren. Dat proberen we nu stuk voor stuk weg te werken. Ik heb nu een paar dagen vrij. Dat was ook wel nodig na zo'n eerste week. Komende donderdag ga ik weer aan de slag. Het voelt goed om er weer te staan. En voor hoe lang? Dat weet ik niet. Ik wil helpen zolang mijn hulp nodig is."

Zorgen dat alles weer 'normaal' wordt

Haar kersverse baan in de zorg, geeft Margreet meteen weer een vertrouwd gevoel. "Ik heb er echt nooit spijt van gehad dat ik destijds gestopt ben, het voelt echt weer als toen. Het is vertrouwd. Je gaat elke dag weer naar je werk met een missie. We moeten er met z'n allen voor zorgen dat we het coronavirus kunnen beteugelen. Dat zal nog wel even duren. Maar we werken er allemaal hard aan om er voor te zorgen dat het leven weer een beetje 'normaal' wordt. Natuurlijk ben je niet zomaar van het coronavirus af, maar het zou fijn zijn als het weer zo normaal wordt dat er in het ziekenhuis ook weer 'gewoon' werk gedaan kan worden. Dat er nieuwe heupen gezet kunnen worden, of noem maar op. Dan hebben we al een hele grote stap gezet."

Bron: NH Nieuws, 14 april 2020

9. Petra: “Een ervaring voor het leven”

“Ik zag die heftige beelden van Italië, er waren heel veel handen nodig, en ik dacht, ik kan die handen geven.” Zorgdocente Petra Beneken Kolmer was één van de zestien zorgdocenten en vierduizend studenten van ROC Mondriaan die tijdens de coronacrisis aan het bed stonden. Daarmee leverden de zeven zorgopleidingen van ROC Mondriaan in Den Haag, Leiden, Delft en Westland een belangrijke bijdrage aan de coronazorg.

Foto: Omroep West

De leiding van de school werkte er graag aan mee. “Er was een enorme druk op de zorgmedewerkers”, zegt Flora van Eck van ROC Mondriaan. “We dachten als we een steentje kunnen bijdragen dan doen we dat heel graag”. Veertig docenten meldden zich aan, uiteindelijk vonden er zestien een plek bij de zorginstellingen.

Petra kwam op de COVID-afdeling van het HagaZiekenhuis in Den Haag, dertig jaar nadat ze daar bij het toenmalig Juliana Kinderziekenhuis voor het laatst de deur achter zich dichttrok. “Maar ik ben nog steeds BIG-geregistreerd”, zegt ze, “Ik ben altijd in de thuiszorg blijven werken naast mijn werk op school. En ik kon ook echt iets bijdragen, zeiden ook mijn collega's. Veel patiënten die van de ic kwamen konden niet zelf eten, ze konden nauwelijks slikken. En ik had de tijd om hen daarbij te helpen.”

Duurzame oplossing voor de toekomst

Ook Van Eck is overtuigd dat haar docenten en studenten iets bij konden dragen aan de coronazorg. “Het is wel gebleken dat we een functie hebben tijdens zo'n crisis.” Van Eck hoopt dat dit ook een duurzaam vervolg krijgt. “Iedereen kent wel de golfbewegingen in de zorg. Dan is er personeel te kort en dan weer te veel. Ik hoop dat de overheid en de werkgevers nu met de opleidingen om tafel gaan om daar een duurzame oplossing voor te bieden.”

Ervaring voor het leven

De helft van al haar zeventuizend zorgstudenten liep tijdens de coronacrisis stage in ziekenhuizen, verpleeghuizen of andere zorginstellingen. Ik weet zeker dat zij voor hun hele leven een bijzondere ervaring hebben opgedaan.”

Petra Beneken Kolmer weet in elk geval dat zij straks als een ander mens weer voor de klas staat. “Het gaat niet alleen om de manier waarop je je beschermt met mondkapjes enzo, dat is maar techniek. Maar het feit dat mensen zo lang helemaal geen contact mogen hebben, dat hakt erin, ook bij zorgpersoneel. Daar moeten we ook wat mee in de opleiding. Dat menselijke contact is echt van levensbelang.”

Bron: Omroep West, 16 juni 2020

10. Frontlinieverhalen: Kooske en Monique

Kooske

“In april werd ik gematched met verpleeghuis Crimpenersteijn van de Zellingen. Normaliter werk ik als docent Verpleegkunde maar omdat de school gesloten is kon ik bijna twee maanden bijspringen in het verpleeghuis.

Ik heb genoten van iedere dag. Het is een prachtige afdeling met hele betrokken collega’s die in deze bijzondere tijd van Covid maatregelen hebben laten zien dat zij elkaar kunnen versterken en goede zorg kunnen leveren. Het is jammer dat het voorbij is, ik ga de collega’s en de zorgvragers heel erg missen.”

Monique

Monique van Zanten werkte als vrijwilliger op de cohort van Laurens en schreef daar dagelijks een column over.

“Hallo ik ben Monique, verpleegkundige, zeg maar wat ik moet doen!” Niet helemaal eerlijk want eigenlijk manager in het bedrijfsleven maar soit... Al snel had ik mezelf als een gekko vastgekleefd aan de medewerker kinderopvang en tegelijk de luchthavenbeveiliging aan de vaste zorgmedewerker van de organisatie gekoppeld, de investeerder als hulp in de keuken aan de afwas gezet en de 24 bedden verdeeld in 2x12. Zo dat gaf wat overzicht... “

“Natuurlijk ben ik bang, maar zolang angst niet omslaat in paniek kan ik het handelen. Met volle angst vooruit dan maar!”, aldus Monique. Lees haar blogs op <http://avonddienst.simplesite.com/>

11. Gerdien: “Het voelt goed om iets te kunnen doen”

Gerdien van der Horst (42) studeerde in 2000 af als verpleegkundige en een paar jaar later als jurist. In de jaren daarna richtte ze zich op haar gezin. Tot ze op de LinkedIn-pagina van een vriendin een bericht van het project ‘Extra handen voor de zorg’ tegenkwam. Gerdien vertelt:

“Toen corona uitbrak, gingen er duizend dingen door mijn hoofd. Alles veranderde in no time. Ik zat thuis en wilde iets doen”. En dus meldde ze zich aan als vrijwilliger. Gerdien kon direct aan de slag als verpleegkundige bij ouderenzorgorganisatie Vecht en IJssel In Utrecht. Daar werkt ze gemiddeld één dag per week als verpleegkundige op de cohortafdeling in woonzorglocatie Zuylenstede, de verzamelafdeling voor coronapatiënten vanuit alle zorglocaties van Vecht en IJssel.

Slechts achtenveertig uur nadat Gerdien door Utrechtzorg werd gebeld, kon ze al starten. “Toen moest ik heel snel schakelen, ook met mijn gezin” zegt Gerdien.

Het begin was even wennen, niet in de laatste plaats omdat de nieuwe cohortafdeling vliegensvlug werd opgetuigd. “Op maandag is de afdeling opgezet en op donderdag was ik daar al. Door die snelheid wist niet iedereen meteen wie ik was en hoe ik was binnengekomen. De nood was echter hoog en een paar extra handen aan het bed waren meer dan welkom”.

Een verlopen BIG-registratie

Hoewel haar BIG-registratie was verlopen, kon Gerdien toch aan de slag. “Als zorgverlener mag je nog meehelpen via ‘Extra handen voor de zorg’ wanneer je BIG na 1 januari 2018 is verlopen. Die van mij is in het najaar van 2018 verlopen,” legt Gerdien uit.

De impact van het coronavirus

Gerdien maakt de gevolgen van het virus van dichtbij mee. “Op de eerste dag overleed al iemand. Dat zijn heftige dingen. Ik vond het heel spannend om naar die persoon toe te gaan, maar het is fijn om te merken dat je op dat moment een knop kunt omzetten en doet wat er moet gebeuren”. De samenwerking met collega’s is hierin erg belangrijk. “Je doet het met elkaar,” legt Gerdien uit. “Dat geeft kracht. Het is bizar om te zien hoe hard iedereen werkt en de energie die iedereen erin stopt. En zodra je in het pak gehesen bent en beschermd op de afdeling loopt, is er ook wel een soort rust”.

Het werken op de cohortafdeling is anders dan Gerdien hiervoor gewend was. Dat begint al bij de voordeur. “Daar hangt een briefje dat je niet zonder toestemming naar binnen mag. En als je binnen komt, staat er alcohol om je handen te ontsmetten”. Voor ze de afdeling zelf oploopt, ligt er een schort met lange mouwen voor Gerdien klaar. Ook draagt ze handschoenen, een bril en een mondkapje. Zo is ze volledig bedekt. “Die beschermende maatregelen, dat is het grootste verschil met andere afdelingen. Alles is afgestemd op het werken in een besmette omgeving”.

Drie verschillende zalen

Op de afdeling waar Gerdien werkt, liggen ouderen van zeventig jaar en ouder, allemaal positief getest. De afdeling heeft plek voor maximaal twintig personen en is opgedeeld in drie zalen. “Het is normaal de kerkzaal van Zuylenstede, in de derde zaal staat het orgel. Er liggen mensen die al ziek zijn geweest en wachten tot ze weer terug naar hun woonplek mogen” zegt Gerdien. Daar hoeft ze ook minder beschermd te werken, in tegenstelling tot de andere zalen. “De eerste zaal is voor mensen die ziek binnenkomen. En de tweede zaal is gereserveerd voor mensen die komen te overlijden, dus voor terminale zorg.” Hoewel dat in het begin best spannend was, ziet Gerdien dat nu anders. “Ik zag hoe een collega echt de tijd nam om bij een terminaal zieke bewoner te zitten om haar voor te lezen uit een bijbels dagboek. Om echt even bewust bij haar te zijn. Dit zijn kleine dingen, maar het betekent zoveel. Dat is heel mooi. Het voelt goed om iets te kunnen doen”.

12. Carmen: “Ik doe heel veel ervaring op nu”

Utrechtzorg zet zich via ‘Extra handen voor de zorg’ in om tijdens de coronacrisis beschikbare medewerkers te koppelen aan zorgorganisaties die daar behoefte aan hebben. Ook Carmen de Groot (21) vond haar weg via het project naar een van deze zorgorganisaties. Op dit moment werkt Carmen drie dagen per week als verpleegkundige bij een verzorgingstehuis van zorgorganisatie Beweging 3.0. Ze vertelt: “Ik vond het echt niet kunnen dat ik als verpleegkundige niet aan het werk zou zijn, terwijl we eigenlijk met z’n allen zo hard nodig zijn in de zorg. Daarom heb ik me aangemeld.”

Eerder was Carmen nog druk bezig met haar studie hbo verpleegkunde. Hiervoor volgt ze nu de minor acute zorg. “Op dit moment heb ik maar een dag in de week echt les,” legt Carmen uit. “Ik werkte in de thuiszorg, maar daar was ik op dit moment niet nodig. Mensen zijn toch wat angstig en zeggen de thuiszorg af. Ik werkte dus veel minder, maar ik wilde niet stil zitten in deze tijd. Dus heb ik me aangemeld.”

Eigen wensen doorgeven

Carmen meldde zich aan via het formulier van NU’91. “Ik werd twee dagen later gebeld door iemand van Utrechtzorg met de vraag of zij voor mij op zoek mocht gaan naar iets,” zegt Carmen. “Dat vond ik natuurlijk goed. Toen werd ik een dag later weer gebeld, dat ik gekoppeld zou worden aan Beweging 3.0.” Carmen kon

aangeven wat haar eigen wensen waren. “Ik wilde het liefst in Nijkerk en werd daarom aan de locatie St. Jozef gekoppeld. Toevallig heb ik tijdens mijn mbo-opleiding ook stage gelopen bij Beweging 3.0, maar dan op een andere locatie.”

Goed opgevangen

Nu is Carmen tijdelijk in dienst bij Beweging 3.0. “Ik had me aangemeld als vrijwilliger, maar kon tijdelijk in dienst komen,” zegt Carmen. “Ik blijf tot eind juni, want ik zou gewoon in de thuiszorg mijn vakantiebaan doen. Nu is me al meer keren gevraagd of ik niet ook in de zomervakantie wil blijven.” Ondanks dat St. Jozef niet elke dag te maken krijgt met nieuwe medewerkers, werd Carmen goed opgevangen en bevalt het werk haar ook goed. “Ik vind het echt heel leuk,” vertelt ze. “De thuiszorg was mijn eerste ervaring als verpleegkundige. Hiervoor heb ik ook bijbanen gehad, maar dat was niveau 2. Dit gaat iets verder en dat vind ik wel heel leuk. Eigenlijk doe ik nu ook meteen veel ervaring op.”

Meer sociaal contact

Het coronavirus heeft grote impact op het dagelijks leven van de bewoners. Zo mag er op dit moment geen bezoek bij de bewoners langskomen en is een rondje fietsen vrijwel onmogelijk. En dat is niet zonder gevolgen, merkt Carmen in haar werk. “Doordat ze niet in beweging zijn, krijgen mensen complicaties zoals dikke benen. Ook worden ze wat verdrietiger, omdat ze alleen zijn.” De huidige behoefte van bewoners is daarom ook anders dan normaal. “Naast de zorg die je verleent, ben je ook meer gericht op het maken van contact met de bewoners. Want daar is grote behoefte aan.”

Alert zijn en snel handelen

Op de locatie waar Carmen werkt, zijn nog geen besmettingen gemeld. Samen met haar collega's doet Carmen er alles aan om dat zo te houden. Zo kleedt ze zich op haar werk om en na elke dienst gaat haar kleding thuis direct in de was. In principe draagt Carmen geen beschermende kleding, tenzij ze een bewoner bezoekt die klachten heeft. In dat geval draagt ze een mondkapje, schort, handschoenen en een spatbril tot de bewoner 24 uur lang klachtenvrij is. Familieleden van de bewoners mogen spullen afgeven, maar die worden eerst 24 uur lang achtergehouden voor de bewoners het ontvangen. Dat geldt ook voor de post. En tijdens de dienst is iedereen erg alert. Bewoners met klachten die kunnen wijzen op corona worden meteen gecontroleerd. "Als iemand hoest, onderneem je gelijk actie," vertelt Carmen. "En als iemand een keer diarree heeft, dan is er meteen overleg met de arts. Je denkt toch: zou het niet iets zijn? Moet iemand niet in isolatie? Dat soort dingen."

Genieten van de kleine dingen

Voor corona kon een dochter elke middag een kop thee komen drinken. Dat gaat niet meer. "Daarom is het praatje beneden en elkaar even kunnen zien door het raam al fantastisch. Daar kijken bewoners dagen naar uit." Carmen vult aan: "Het klinkt heel cliché, maar wat ik hiervan leer is dat je moet genieten van de kleine dingen. Je ziet nu wel in hoe goed we het normaal gesproken hebben."

13. Karin: “Ik wil dit werk blijven doen”

Jarenlang werkte Karin Luidens in de gehandicaptenzorg. Eerst als begeleider, toen als gezinscoach en daarna in verschillende beleidsmatige functies. En sinds de uitbraak van het coronavirus is ze weer terug op de groep, dankzij het project ‘Extra handen voor de zorg’. Nu combineert ze haar werk als manager bij het Actie Leer Netwerk met gemiddeld twee diensten per week als woonbegeleider bij Bartiméus, een instelling ten behoeve van zorg voor mensen die slechtziend of blind zijn. En dat wil ze blijven doen. Karin vertelt: “Zonder het werk tekort te doen, is het gewoon fijn om naast mijn beleidsfunctie ook praktisch bezig te zijn. Het geeft veel voldoening om dit zo te kunnen combineren.”

Karin werd betrokken bij de organisatie van het project ‘Extra handen voor de zorg’ en zag de oproep al eerder via LinkedIn voorbij komen. “Toen dacht ik: dat zou ook voor mij kunnen gelden. Mijn huidige werk kwam niet stil te vallen, maar dat heb ik wel anders georganiseerd. Daardoor had ik tijd om er iets naast te doen. En ik wilde graag een bijdrage leveren.”

Corona op de groep

Na een online sollicitatiegesprek mocht Karin al snel bij Bartiméus aan de slag. Op de dag dat ze in haar nieuwe functie startte, bleek dat een van de bewoners op haar groep corona had. “Dat vond ik in het begin wel even spannend. Ik was bang om fouten te maken, dat ik bijvoorbeeld aan mijn gezicht zou zitten. Maar we werkten met beschermende middelen en met een mondkapje doe je dat toch minder snel. Ook lag de cliënt geïsoleerd”. Al snel had Karin haar draai op de groep gevonden. “Het is leuk om weer op een groep te werken. Je moet alleen de cliënten leren kennen, maar het werken zelf verleer je eigenlijk niet.”

Twee banen combineren

Hoewel het coronavirus inmiddels niet meer in de zorginstelling aanwezig is, blijft Karin toch bij de zorginstelling werken. De reden? “In mijn werk als manager houd ik me bezig met de arbeidsmarkt zorg en welzijn. Dat is veel denkwerk. Het praktische werk op de groep geeft me daarnaast veel voldoening. Het is fijn om ook op die manier een bijdrage te kunnen leveren aan de arbeidsmarkt vraagstukken. En daarnaast is het leuk om te zien hoe de organisatie omgaat met deze vraagstukken vanuit het perspectief van een zorgmedewerker”. Ook de betrokkenheid van haar collega’s raakt haar. “Je ziet dat ze echt hart hebben voor de cliënten en het werk wat ze doen. Om daar weer een klein beetje onderdeel van te zijn is wel echt heel leuk.”

14. Dankzij corona ontdekte Menthe weer dat haar hart bij de zorg ligt

Menthe van Geffen is eind december 2019 moeder geworden van haar eerste kindje. Ze had jaren in de fieldmarketing gewerkt maar had het daar niet meer naar haar zin. Toen ze daar halverwege vorig jaar stopte, bleek ze zwanger. Begin februari is ze weer voorzichtig begonnen om zich heen te kijken naar een nieuwe baan. En toen brak de coronacrisis uit, weg baanperspectief.

“Ik zat met m’n handen in het haar, want financieel hadden we het wel nodig dat ik weer werk vond. Daarnaast zat ik al bijna een jaar thuis, dus ik had ook echt heel veel zin om weer aan de slag te gaan. Op een gegeven moment hoorde ik dat er vanwege corona in het Elisabeth-TweeSteden ziekenhuis ook mensen zonder zorgdiploma aan de slag konden. Toen dacht ik: dit kan mijn ingang zijn. Ik had weliswaar in het verleden de propedeuse van het hbo-v gehaald, maar op een stage na had ik geen ervaring. De studie was ik gestopt na vervelende ervaringen op stage en school. Toch was het altijd blijven kriebelen. Dus natuurlijk meldde ik me meteen aan toen het initiatief Extra handen voor de zorg landelijk opgezet werd.”

ADL-taken doen, dat verleer je niet

“Het was top geregeld. Toen ik een aantal weken na mijn online aanmelding werd gebeld ging het heel snel. Ouderezorgorganisatie Vilente ging opschalen met een corona-unit om coronapatiënten vanuit Rijnstate op te vangen. Voor een van hun andere locaties had Vilente daardoor ondersteuning nodig. Na online de kennismaking en sollicitatie te hebben gedaan, kon ik direct als helpende beginnen. De ADL-taken doen, is als fietsen. Dat verleer je niet. Het voelde alsof de roest eraf moest, maar na twee dagen draaide ik gewoon mee. De collega’s waren enorm vriendelijk, het was een warm bad waarin ik terecht kwam. Hard werken, maar ik zag direct dat mijn hulp gewaardeerd werd door collega’s en het klikte gewoon.”

Mijn hart ligt bij de zorg

“Inmiddels ben ik alweer een week of zes bij Vilente aan het werk. Je bent je goed bewust van waar je mee bezig bent en welke risico’s er zijn, maar ik voel me absoluut niet onveilig. Bewoners mogen natuurlijk geen bezoek ontvangen, maar verder merk je (gelukkig) niet veel van de corona op onze locatie. Dankzij de crisis heb ik weer kunnen ontdekken dat mijn hart toch echt bij de zorg ligt. Ik heb een kans gekregen en deze met beide handen aangepakt. We gaan nu kijken of ik via Vilente kan instromen in een leerwerktraject voor verzorgende niveau 3. De puzzelstukjes zijn in elkaar gevallen. Ik ben hier supergelukkig mee.”

15. Extra handen voor de zorg in de media

Meer weten over Extra handen voor de zorg? Dat kan! De afgelopen maanden is er in de media veel aandacht geweest voor dit initiatief. Een (onvolledig) overzicht:

Radio

Radio 1 25-03-2020 | [Interview met Gijsbert van Herk](#)

Radio Schouwen Duiveland | [Interview met Meike Coppoolse van Viazorg. Vanaf minuut 48](#)

BNR Nieuwsradio 13-07-2020 | [Interview met Jelle Boonstra](#)

100% NL | interview Jelle Boonstra

Radio1 Podcast De Dag | Interview met Jacqueline Stuurstraat

TV

Jinek 06-04-2020 | [Aan tafel met twee her-intreders in de zorg](#) (vanaf 29:49)

Krant

Volkskrant 16-03-2020 | [Oud verpleegkundigen schieten overbelaste ziekenhuizen massaal te hulp](#)

Het Parool 17-03-2020 | [Duizenden oud-zorgmedewerkers willen bijspringen in overbelaste zorg](#)

De Bevelander 18-03-2020 | [Viazorg coördineert zorg & welzijn in tijden van corona](#)

PZC 20-03-2020 | [De Zeeuwse ziekenhuizen bereiden zich op het ergste voor](#)

PZC 25-03-2020 | [Zeeuwse ziekenhuizen benaderen voormalig zorgpersoneel, voor het geval dát](#)

Leidsch Dagblad 23-03-2020 | [Nu wel veel belangstelling voor werk in de zorg: ‘Honderden aanmeldingen in de Leidse regio’.](#)

Noord Hollands Dagblad 28-03-2020 | [‘Over vijf weken piek bij ons’](#)

Haarlems Dagblad 29-03-2020 | [Extra handen aan het bed in tijden van corona: ex-zorgmedewerkers melden zich](#)

Flevopost 19-03-2020 | [Vraag & aanbod extra zorgpersoneel bij elkaar gebracht](#)

Flevopost 31-03-2020 | [St Jansdal Lelystad wordt tijdelijke zorglocatie voor corona-patiënten](#)

De Brug Nijmegen 24-03-2020 | [Extra handen voor de zorg](#)

Arnhemse Koerier 30-03-2020 | [83 herintreders in zorg gematcht](#)

Almere deze Week 19-03-2020 | [Vraag & aanbod extra zorgpersoneel bij elkaar gebracht](#)

Meerbode 20-03-2020 | [Utrechtzorg koppelt zorgvrijwilligers aan zorgorganisaties](#)

NRC 12-04-2020 | [Zij verlieten de zorg maar Corona bracht ze terug](#)

Online media

Skipr 26-03-2020 | [Al 800 helpers gekoppeld aan zorginstelling in nood](#)

Skipr 18-03-2020 | [VWS werft extra handen aan bed in coronacrisis](#)

NOS 24-03-2020 | [Duizenden extra mensen nodig bij zorginstellingen Noord-Nederland \(5^e bericht\)](#)

Omroep Gelderland 27-03-2020 | [‘Hartverwarmend’ 9000 extra paar handen in de zorg en tegen corona](#)

RN7 29-03-2020 | [1.300 extra handen voor zorg Zuid-, Midden- en ZuidWest Gelderland](#)

HV Zeeland 17-03-2020 | [Viazorg brengt zorgpersoneel in kaart](#)

Internetbode 19-03-2020 | [Viazorg is Zeeuws coördinatiepunt voor zorg en welzijn tijdens coronacrisis](#)

Omroep Zeeland 25-03-2020 | [Oud-zorgmedewerkers geven zich massaal op om bij te springen](#)

HV Zeeland 26-03-2020 | [Ziekenhuizen zoeken mensen die willen bijspringen](#)

Omrop Fryslân 27-03-2020 | [Drieduizend vrijwilligers willen een steentje bijdragen in de zorg](#)

RTV Noord 24-03-2020 | [Noordelijke zorginstellingen hebben duizenden mensen nodig](#)

RTV Drenthe 24-03-2020 | [500 Drenten melden zich aan als extra handen voor de zorg](#)

Rijnmond 31-03-2020 | [Aboutaleb doet dringende oproep 'Geef je op om te helpen in de zorg'](#)

De Limburger 01-04-2020 | [Multimediacampagne voor extra mankracht in Limburgse zorg](#)

Omroep West 10-04-2020 | [Oud-zorgmedewerkers helpen de zorg in coronatijd](#)

NH Nieuws 14-04-2020 | [Oud-zorgmedewerkers keren massaal terug vrijwillig terug in de sector door coronacrisis](#)

WZW 10-04-2020 | [Burgemeester Ahmed Marcouch van Arnhem vraagt aandacht voor Extra handen in de zorg](#)

Vilans 08-06-2020 | [Verantwoordelijkheid nemen in de frontlinie](#)

Omroep Zeeland 23-06-2020 | [Zeeland snakt naar zorgverleners zoals Elke: 'In crisistijd ontstaan mooie dingen'](#)

Zorgvisie 09-07-2020 | ['Kwart van vrijwillige hulpverleners kon aan de slag in de coronacrisis'](#)

Actie Leer Tv 07-07-2020 | [Uitzending van Actie Leer tv, met o.a. Jelle Boonstra.](#)

Verantwoording

De interviews in deze publicatie waren eerder te lezen op de websites van RegioPlus, de 14 regionale werkgeversorganisaties in Zorg en Welzijn, NH Nieuws en Omroep West.

Dit is een uitgave van RegioPlus
Juli 2020

Meer informatie

079 323 03 19
info@regioplus.nl
www.regioplus.nl